

takke min ærede Kollega her ved Siden af mig (Thorup), fordi han tog sit Forslag tilbage, det gjør Debatten meget lettere. Jeg vil sige, at det er et Supplement til det Andet. Jeg vil endog sige, at det er ikke sikkert, om 3 eller 5 Aar har saa meget at sige, blot Forslaget under Nr. 2 bliver vedtaget; thi da vil man under Nr. 2 hvert Aar under den offentlige Menings Lyk komme til at gjøre en billig Eftergivelse, og Mønge ville da slippe igjennem, som altsaa ikke behøve den endelige Maximumsbestemmelse. Undlader man dette og sætter 5 Aar, er der virkelig overordentlig liden, jeg vil næsten betvivle, at der er nogensomhelst Fordel derved, for det vilde snarere faae dem til at sige: Vi ere ikke forpligtede til at undersøge dette Spørgsmaal. Det gaar som i Reglen hidtil; de underkaste det aldrig nogen Undersøgelse og vide mangen Gang ikke, hvilke Personer det gjælder, men sige: om 5 Aar komme vi til det. Dette derimod, at de ere forpligtede til hvert Aar at tage det op som en Del af deres Gjerning og tage Beslutning derom med den Virkning, at dem, de glemme at tage Beslutning om, ere dermed slupne for retslig Eftergivelse fra Kommunens Side — det vil virke væsentlig ind paa en Regulering af Forholdene. Naar det er sagt af den ærede Ordfører, at de Bestemmelser dog naturligvis komme til at udøve nogen Indvirkning i Kjøbenhavn, og naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (B. Holm) — syntes jeg — gik i Flugt dermed ved at sige, at han satte mindre Pris derpaa, vel sagtens i samme Tankgang, saa har jeg en ganske anden Opfattelse — en ganske anden! Naar de Bestemmelser blive vedtagne, er Kommunalbestyrelsens Fattigvæsen i Kjøbenhavn — naar Kommunalbestyrelsen gjennem sit Udvalg i Overensstemmelse med Indenrigsministerens Forskrift bliver enig om at tage de Beslutninger — nødt til at tage Spørgsmaalet under Overveielse. Men saa er der et andet Forhold, og det er det, at naar disse Bestemmelser i Protokollen ere affattede, veed Enhver, hvorledes han staar i den Henseende, og saa kan ikke Noget komme lige umiddelbart, før Valglisten skal revideres, med en lang Liste, hvorpaa de have opstrevet flere Hundrede eller Sne, og sige: Stryg dem, nu have vi Bevis for, at de ifølge gamle Papirer have nydt Fattigunderstøttelse — uden at Noget har anet det. Saadanne Tilfælde ere indtrufne. Jeg veed et Tilfælde, hvor en Høtreforening, naturligvis en konservativ Klub eller saadan Noget, havde søgt og rodet op for flere Aar tilbage, hvem der havde faaet Fattigunderstøttelse paa

Grund af Sygdom, eller hvad det nu var, og fundet det for 22 Personers Vedkommende, som stode paa Listen allerede for mange Aar siden — det var for længst glemt — og nu kom og forelagde Valgbestyrelsen det i det Dieblif, den skulde revidere Valglisten — Væk med dem. Saadanne Overrumplinger ville saa aldrig kunne ske. Saa veed Enhver Vædd. Dem, de have glemt, ere de færdige med. Den ærede Ordfører mener, at dette er at sætte Kommunalbestyrelserne i Spændetrøie. Det er en overflødig Bestemmelse, siger han. Det er dog vist en Mangel paa Erfaring i kommunale Forhold, som bringer den ærede Ordfører til at sige, at det er overflødigt. Jeg tror, det er en meget tidsvarende Bestemmelse, det vil være til Klaring af bestemt fastsatte Forpligtelser og de retlige Følger, at en saadan Revision af disse Listes er bestemt. Saa siges der, at det er at sætte i Spændetrøie; men saa bliver Alt Spændetrøie, som gaar ud paa, at det, vi have med at gjøre, skal foregaa efter bestemte forestrevne Regler. Det er saa langt fra at være en Spændetrøie for Kommunalbestyrelsen, at der næppe vil være Noget, som har med kommunale Arbejder at gjøre, uden at de jo ville være glade ved at have saadanne ufravigelige Regler, fremfor at faae dem fra Amtsrådet og Indenrigsministeren. Naar det gjaldt om et Bogførings-spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Værø synes at ville gjøre Forslag under Nr. 2 til, saa har jeg ikke noget Videre imod, at det er den ærede Indenrigsminister, som træffer disse Forholdsregler. Hovedpointen er, at vi ville lovgive om bestemte Pligter og give en fast bestemt Ret, og denne bør hverken vedtages af Indenrigsministeren eller Amtsrådet. Indenrigsministeren kan ikke befale Sogneraadet hvert Aar at tage Beslutning om Eftergivelse, det har han ingen Bemyndigelse til, og endnu meget mindre at bestemme, at Udvaldelse paa denne Liste skal have retslige Følger, med Hensyn til, om ydet uresunderet Understøttelse skal betragtes som eftergivet. Det er umuligt at henstille det til Indenrigsminister og Amtsråd, hvor almægtige de end kunne være lige overfor Sogneraadene. Dette Forhold bør ordnes ved Lov. Derimod skal det indrømmes, at Forslaget under Nr. 11 er en Bogføringspost. Det er ganske vist heller ikke noget afgjørende Punkt, men dog høist ønskeligt at faae det omtalt og høre de Indsigelser, der kunde komme mod Nødvigheden deraf. Men et saadant Forslag er ingenlunde saa utjendt. Jeg har set Forslag i ganske anderledes detailleret Skikkelse end dette her, og saa fra Rigsdagens Side i sin Tid, saaledes